

Бслай Сергій,
ORCID ID 0000-0002-0841-9522
E-mail: belwz3@ukr.net

Волков Ігор,
ORCID ID 0000-0001-6565-3684
E-mail: volkov_1972@ukr.net

Євтушенко Ігор,
ORCID ID 0000-0003-4299-6398
E-mail: igor260288@ukr.net

ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ БЕЗПЕКИ ОБ'ЄКТІВ ДИПЛОМАТИЧНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ В УКРАЇНІ

[https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-3\(9\)-6-28](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-3(9)-6-28)

Анотація. Сьогодення нашої держави, пов'язане із зовнішньою збройною агресією, порушенням її територіальної цілісності і недоторканності, іншими викликами національній безпеці в багатьох сферах, потребує пошуку політичної й дипломатичної підтримки України з боку потужних демократичних країн світу і міжнародних безпекових інститутів. Формування позитивного іміджу України в світі, встановлення взаємовигідних двосторонніх і багатосторонніх стосунків, отримання політичної та економічної підтримки партнерів можливі лише за умови створення й ефективного функціонування дієвих дипломатичних механізмів. Важливе місце в цьому процесі посідають дипломатичні представництва, консульські установи та спеціальні місії, які діють на території України. Створення відповідних умов діяльності таких дипломатичних місій, забезпечення їх безпеки та налагодження ефективної комунікації належать до обов'язків уповноважених суб'єктів державного управління нашої країни. Наукові дослідження в галузі державного управління забезпеченням безпеки таких об'єктів не втрачають своєї актуальності і спрямовані на розробку науково обґрунтованих практичних рекомендацій у цій сфері. У статті розглянуто питання функціонування організаційно-правового механізму державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні. В основу дослідження покладено історичний досвід розвитку окремих аспектів і пріоритетів зовнішньої політики України у взаємозв'язку з особливостями державної управлінської діяльності щодо забезпечення дипломатичних місій, осіб та об'єктів, котрі користуються міжнародним захистом на території країни перебування. Проаналізовано окремі норми основних міжнародних конвенцій, прийнятих у сфері дипломатичної, консульської діяльності, функціонування спеціальних місій

та представництв держав у їх відносинах з міжнародними організаціями універсального характеру. Досліджено типові функції державного управління. Запропоновано функції державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні, які покликані гарантувати прогнозування, планування, організацію, регуляцію, координацію, облік і контроль у вказаній сфері діяльності. На підставі визначених функцій державного управління пропонується перелік завдань, які мають забезпечити їх практичну реалізацію. На підставі проведеного дослідження запропоновано напрями подальшого розвитку функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні.

Ключові слова: конвенція, державне управління, організаційно-правовий механізм, функція, завдання, забезпечення безпеки, охорона, дипломатичне представництво, консульська установа, спеціальна місія.

Постановка проблеми. На політичній мапі Євразійського континенту на рубежі двадцятого і двадцять першого століть відбулись суттєві зміни, пов'язані з розпадом Радянського Союзу та створенням нових суверенних держав. Такі геополітичні перетворення змінили баланс сил на міжнародній арені, що було зумовлено появою нових політичних гравців і перерозподілом пріоритетів та інтересів, як найпотужніших світових держав, так і тих країн, котрі отримали свою незалежність недавно. Загроза ескалації старих та перспектива виникнення нових збройних конфліктів зросли. Характер їх протікання і методи боротьби, які застосовуються ворогуючими сторонами, трансформувались. Все частіше вони стали набувати ознак прихованих дій, зміщуватись від суто збройного конфлікту у площину інформаційного протистояння, що зумовило їх гібридний характер. Разом із цим не зменшилась кількість проблем міжнародного характеру. З'явилися нові терористичні угруповання, сфера інтересів і ареали активних дій яких розширились. Здійснення ними злочинної діяльності стало можливим в усьому світі. На регіональній стабільності також негативно позначаються процеси щодо зростання рівня міжнародної міграції населення, особливо зі слабо розвинених країн світу.

На політику світового порядку значно впливає глобалізм, який є одним із результатів світового індустріального розвитку. Загальний глобальний обмін (general global interchange)

зумовлює процеси розподілу країн, соціальних груп людей та окремих громадян на тих, які мають змогу, або допущені до активної участі у політичних, економічних, соціальних та інших процесах, а також на тих, хто такого доступу не має. Внаслідок такого розподілу відбувається поляризація суспільств та їх складових, що в свою чергу спричиняє напруження у соціальних стосунках людей, груп населення, політичних сил, суб'єктів міжнародної, політичної, економічної діяльності тощо. Іноді вчасно неврегульовані протиріччя призводять до загострення міждержавних стосунків. Вирішальне значення діяльності дипломатичного корпусу підтверджується необхідністю своєчасного та дієвого врегулювання конфліктних ситуацій, які спричиняють виникнення напружень у взаєминах між країнами, без застосування насильницьких способів. Ефективне співробітництво у міжнародній сфері можливе завдяки професійній діяльності дипломатів, об'єднаних у спеціальну систему, створену державою. Часом у непростих умовах політичної і суспільної обстановки дипломати мають своєчасно знаходити ефективні компромісні рішення проблем міжнародного характеру, що виникають. Вони зобов'язані надавати першим керівникам держав та їх урядам виважені пропозиції, які б могли стати підґрунтям для уникнення конфліктного сценарію розвитку міждержавних стосунків, і попереджати про можливі негативні наслідки. Ефективність здійснення таких функцій повністю залежить від безпечних умов діяльності зазначених структур.

Питання виконання державами обов'язків, пов'язаних із забезпеченням безпеки дипломатів постійно знаходяться в полі зору Організації Об'єднаних Націй, яка за допомогою спеціальних інструментів здійснює моніторинг стану справ у цій сфері, а в разі виявлення суттєвих порушень вживає заходів із відновлення порушених інтересів. Водночас кожна країна в межах визначених міжнародних правил може застосовувати свої власні механізми державного управління, необхідні для належного забезпечення безпеки дипломатів на своїй території. У процесі такої діяльності відбуваються постійний пошук нових та удосконалення існуючих форм, методів і способів державного управління в цій сфері.

Отже, тому наукові пошуки в галузі державного управління щодо забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення, акредитованих в Україні (дипломатів, інших представників дипломатичних установ іноземних держав, їх майна, документів тощо), не втрачають своєї актуальності та пов'язуються з таким об'єктом дослідження, як державне управління у сфері забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення іноземних держав в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що наукові розробки в галузі державного управління щодо вивчення механізмів державного управління, у тому числі у сфері забезпечення безпеки та охорони громадського порядку, ведуться досить активно. Враховуючи, що останнім часом в Україні відбуваються значні реформаційні процеси, такі наукові пошуки є своєчасними і можуть стати основою запроваджених реформ. У дисертаційному дослідженні [1] розглянуті питання удосконалення та розвитку організаційно-правового механізму державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні. Однак інші сфери цієї проблематики, окрім організаційного та правового забезпечення, в роботі не знайшли відображення. Проблемні питання державного управління, що пов'язані зі здійсненням планування та прогностичної діяльності у сфері безпеки об'єктів дипломатичного призначення вивчали такі науковці, як С. Санніков і В. Воробйов [2], О. Конопляник, С. Гречанюк і В. Галай [3], В. Довгань і С. Харченко [4] та інші. Здебільшого їх результати стосувались питань адміністративно-правової та організаційної діяльності суб'єктів, які до неї залучаються. Наукові праці Е. Дензи [5], [6], Ю. Дьоміна [7], В. Репецького [8] та інших науковців присвячувались міжнародно-правовим та дипломатичним відносинам. Науковці розглядали питання розвитку і використання основних привілеїв та імунітетів дипломатів, організації функціонування дипломатичних представництв і консульських установ. Дослідження у розрізі вивчення організаційної складової і порядку реалізації функцій забезпечення безпеки державних інституцій окремими суб'єктами системи державного управління здійснювали такі науковці, як: В. Корженко, В. Говоруха, О. Амосов [9],

О. Копанчук [10], А. Помаза-Пономаренко [11] та іншими. Завдання, порядок, прийоми та способи застосування сил безпеки в умовах виникнення кризових ситуацій досліджували у своїх наукових працях О. Бондаренко [12], Т. Сутюшев [13] та інші.

Вітчизняна наукова думка, пов'язана з проблематикою державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення, дістала свого розвитку. Але слід відзначити, що здебільшого вивчались окремі питання реагування на загрози безпеці таких об'єктів. Комплексні ж дослідження розвитку механізмів державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні, зокрема в умовах кризових ситуацій, є одиничними, тому не втрачають актуальності. У цьому аспекті актуалізується питання дослідження функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні.

Методи дослідження. Під час проведення дослідження були використані загальнонаукові і спеціальні методи пізнання. Для дослідження функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення використано гіпотетично-дедуктивний метод. Метод структурно-функціонального аналізу та елементи процесного підходу використано для з'ясування нормативно-правових актів міжнародного характеру, що регламентують діяльність в зазначеній сфері та дослідження окремих складових державного управління щодо реалізації заходів забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні. Застосування методів аналізу та синтезу сприяло ефективному розробленню рекомендацій щодо подальшого розвитку функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні.

Метою статті є формулювання функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення іноземних держав, розташованих на території України, на основі дослідження історичного розвитку окремих аспектів і пріоритетів її зовнішньої політики, міжнародних договорів та теоретичних напрацювань у цій галузі.

Виклад основного матеріалу. За часів Союзу Радянських Соціалістичних Республік в Україні були ратифіковані міжнародно-правові договори, предметом правового регулювання яких є міждержавні відносини у сфері дипломатичної діяльності. Ними стали Віденська конвенція про дипломатичні зносини 1961 року [14], Віденська конвенція про консульські зносини 1963 року [15], Віденська конвенція про спеціальні місії 1969 року [16]. Логічним продовженням правового регулювання в зазначеній сфері стали Віденська конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які належать до персоналу дипломатичних місій 1973 року [17], та Віденська конвенція про представництво держав у їхніх відносинах з міжнародними організаціями універсального характеру 1975 року [18]. Прийняті міжнародні конвенційні зобов'язання щодо створення належних умов функціонування на своїй території об'єктів дипломатичного призначення іноземних держав, у тому числі і в частині належного забезпечення їх безпеки, підтверджені Україною після здобуття нею незалежності.

Уряд нашої держави протягом усього часу її існування приділяв увагу розвитку міждержавного співробітництва та забезпеченню належних умов діяльності іноземних дипломатичних представників, зокрема питанням забезпечення їх особистої безпеки і безпеки дипломатичних місій загалом.

Проголошення 24 серпня 1991 року незалежності України та створення самостійної держави ознаменували відкриття нової сторінки в нашій історії. Основою новітнього українського державотворення і ухвалення Акта проголошення незалежності України [19] стала Декларація про державний суверенітет України [20]. Саме Декларація визначила основні засади політичного та економічного устрою нової української держави, пріоритетні підходи до процесів побудови міжнародних відносин і формування політики зовнішньої та внутрішньої безпеки. Встановлювався пріоритет міжнародних правових норм перед нормами національного законодавства та рівноправність у міжнародному спілкуванні задля зміцнення загального миру і міжнародної безпеки. Визнавалась перевага загальнолюдських цінностей. Одночасно здійснювалось

формування основних завдань і пріоритетів зовнішньополітичної діяльності. Зокрема, вони були закріплені постановою Верховної Ради України «Про Основні напрями зовнішньої політики України» [21].

Підґрунтям для визначення напрямів розвитку став аналіз міжнародних процесів, які відбувались у світі в цей період. Тимчасове зникнення військово-політичного та ідеологічного протистояння в Європейському і Трансатлантичному просторі, пов'язане з розпадом СРСР, суттєво на них впливало. Сприятливе геополітичне положення України, її культура, традиції, історичний досвід, багатство природних ресурсів, потужні науковий і науково-технічний потенціали, стан розвитку економіки, високий рівень освіченості та інтелектуальності населення, безумовно, брались до уваги як сприятлива основа майбутньої міжнародної кооперації і вказували на спроможність стати впливовою державою завдяки повномасштабній і активній інтеграції у міжнародне співтовариство. Національна зовнішня політика виступала як ефективний інструмент забезпечення національних інтересів України. Декларувався принцип неподільності міжнародного миру і міжнародної безпеки, основною суттю якого є сприйняття загроз національній безпеці будь-якої держави як загроз світовій (регіональній) безпеці та мирному існуванню всього світового співтовариства.

Із дня проголошення Декларації про державний суверенітет України пройшло чимало часу. Відбулось багато знакових подій як у внутрішньому, так і у зовнішньому житті нашої держави. Обстановка на міжнародній арені та процеси всередині країни зумовлювали зміну пріоритетів української зовнішньої та внутрішньої політики, у зв'язку з чим був прийнятий закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 01.07.2010 № 2411-VI [22]. Пріоритет національних інтересів України як основоположний принцип внутрішньої і зовнішньої політики був вкотре підтверджений нормами зазначеного закону. Разом з цим встановлені і основні принципи формування зовнішньої політики держави, зокрема : принцип суверенної рівності держав; утримання від загрози силою або її застосування проти територіальної цілісності або

політичної незалежності будь-якої іноземної держави; поваги до територіальної цілісності іноземних держав та непорушності державних кордонів; застосування мирних засобів при вирішенні міжнародних спорів; поваги до прав людини та її основоположних свобод; невторчання у внутрішні справи держав; принцип взаємовигідного співробітництва між державами; сумлінного виконання взятих на себе зобов'язань міжнародного характеру; пріоритету загальноєвропейських принципів і норм міжнародного права перед нормами і принципами національного права; застосування Збройних Сил України (ЗСУ) лише у випадках збройної агресії проти України, інших збройних посягань на територіальну цілісність і недоторканність її міжнародно визнаних кордонів, боротьби з міжнародним тероризмом та піратством, або в інших випадках, передбачених міжнародними договорами України, ратифікованими у встановленому порядку; застосування міжнародних санкцій, контрзаходів та заходів дипломатичного захисту відповідно до норм міжнародного права у випадках міжнародних протиправних діянь проти України, її громадян і юридичних осіб; принцип своєчасності та адекватності заходів, спрямованих на захист національних інтересів від реальних та ймовірних загроз Україні, її громадянам та юридичним особам [22, ст. 2].

Питання типологізації національних інтересів України у сфері міжнародних відносин досліджені у дисертації О. Копанчук [10]. На думку автора, з правильністю якої необхідно погодитись, «державні механізми забезпечення національних інтересів як сукупність об'єктивних внутрішніх і зовнішніх потреб держави, а також системи державного управління, характеризуються, з одного боку, соціально-економічними, міжнародними відносинами, державно-управлінською стабільністю, культурно-історичними традиціями, необхідністю забезпечення національної безпеки, збереженням суверенітету, територіальної цілісності, захистом населення від зовнішніх і внутрішніх загроз і небезпек, з іншого – основними факторами його внутрішньо і зовнішньополітичної активності в умовах постійної міжнародної конкуренції між державами» [10 с. 188].

Водночас відстоювання національних інтересів, а в разі необхідності і їх захист, з отриманням позитивних ефектів міждержавного співробітництва не можуть бути практично реалізовані без підтримання і розвитку багатосторонніх міжнародних відносин, які виражаються у розширенні регіонального співробітництва, активному членстві в ООН та інших універсальних міжнародних організаціях. З одного боку, для цієї роботи в державі має бути створений розвинутий і компетентний національний дипломатичний корпус, спроможний забезпечити своєчасну демонстрацію та ефективну реалізацію інтересів України за кордоном, а також під час прийомів іноземних офіційних осіб і делегацій.

З іншого боку, нагальною потребою є впорядкована діяльність державних органів щодо забезпечення належного сприяння функціонуванню іноземних дипломатичних місій та представництв міжнародних організацій на своїй території. До напрямків цієї діяльності належать забезпечення безпеки дипломатичних місій в різних умовах суспільно-політичної обстановки і пов'язані з нею механізми державного управління. Характер політичних, економічних, суспільних, екологічних, природних та інших процесів всередині держави і у міжнародному середовищі в певний проміжок часу зумовлює можливість перебування суспільно-політичної обстановки або у стані спокою, або напруження, що так само спричиняє потенційну або реальну небезпеку для певних суб'єктів чи об'єктів.

Результати вивчення та узагальнення основних потреб забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення в країні перебування наведені у [23, с. 42], а аналіз основних конвенційних норм у цій сфері розкрито в [24, с. 93–94].

У переліку основних імунітетів, які пов'язані із забезпеченням безпеки дипломатів, передбачений імунітет від обшуку, реквізиції, арешту і виконавчих дій приміщень, майна яке в них знаходиться та засобів переміщення дипломатичної установи. Він історично пов'язаний з особистою недоторканністю посла [8, с. 190]. Ще за часів його виникнення, особиста резиденція посла на практиці не відокремлювалась від приміщень самого дипломатичного представництва [5, с. 221].

Отже, тому у Віденській конвенції про дипломатичні зносини 1961 року вказаний імунітет має абсолютний характер, що виражено у встановленні безумовної заборони для будь-яких представників держави перебування на входження до приміщень дипломатичної місії без згоди виключно її глави. Водночас встановлюється обов'язок держави перебування забезпечувати безпеку приміщень дипломатичного представництва за будь-яких умов.

З метою виконання такого обов'язку уповноваженими державними суб'єктами можуть вживатись різнопланові організаційні заходи.

Здійснюється організація перепускного режиму на об'єкті охорони, як превентивного засобу для перешкоджання несанкціонованому доступу до об'єкту сторонніх осіб, або осіб, які створюють потенційну загрозу його діяльності (зі зброєю або засобами, які можуть спричинити негативний вплив на об'єкт). Зокрема, передбачаються обладнання парканів, брам, тамбурів, пропускних систем.

Створюється система попередження та протидії терористичній активності будь-яких осіб, груп і організацій. Обладнуються сховища, системи аварійного живлення та зв'язку, основною метою яких є забезпечення функціонування об'єкта дипломатичного призначення в умовах виникнення надзвичайних ситуацій. Вживаються заходи для забезпечення безпеки каналів передавання інформації з обмеженим доступом (мовної, візуальної, цифрової тощо). Розробляються варіанти дій в умовах виникнення різнопланових кризових ситуацій поблизу об'єкта охорони, або безпосередньо на ньому, у тому числі, пов'язаних із запровадженням у державі правових режимів воєнного або надзвичайного стану тощо.

Зазначений перелік не є вичерпним, а його деталізація залежить від багатьох чинників, які впливають на організацію системи забезпечення безпеки таких об'єктів, створення якої необхідно розпочинати ще на етапі їх попереднього підбору, особливо в тих випадках, коли держава, яка акредитує, виказує державі перебування прохання про вжиття заходів, спрямованих на посилення безпеки приміщень місії.

Ю. Дьомін у [7, с. 47] зауважив, що дотримання державою

перебування принципу недоторканності приміщень дипломатичної установи полягає, з одного боку, в необхідності організації належної охорони об'єкта дипломатичного призначення з метою захисту його від різного роду нападів, вторгнень та посягань з боку будь-яких осіб. З іншого ж боку, він зумовлює обов'язок держави у разі здійснення протиправного посягання на дипломатичне представництво провести об'єктивне і неупереджене розслідування, притягнути винних осіб до відповідальності та вжити компенсаційних заходів, якщо йому заподіяно шкоду. З таким висновком слід погодитись, тому що він виражає два головних аспекти щодо обов'язку держави перебування дипломатичної місії забезпечити надійну охорону і безпеку приміщень місії.

Також слушним є зауваження Е. Дензи, що останнім часом держави перебування все частіше користуються практикою здійснення обов'язкових виплат компенсаційного характеру в будь-яких випадках порушення ними конвенційних зобов'язань [6, с. 166]. Здебільшого такий підхід застосовується, якщо на території держави перебування окремими особами, їх групами або представниками організацій здійснюються організаційні або провокативні дії, наслідком яких є порушення недоторканності приміщень дипломатичної установи, а сили забезпечення безпеки таких об'єктів не змогли захистити об'єкт належним чином. Він також може бути застосований, якщо держава перебування не забезпечила юридичне переслідування і покарання осіб, винних у порушенні недоторканності приміщень дипломатичних місій.

Під час дослідження організаційно-правового механізму державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення уявляється доцільним брати до уваги специфіку діяльності різних об'єктів залежно від їх функціональної спрямованості. Наприклад, разом із дипломатичними представництвами та консульськими установами в країні перебування можуть працювати спеціальні місії – тимчасові місії іноземних держав, які представляють їх інтереси з окремих питань, чи виконують певні завдання. Вони також наділені певним обсягом привілеїв та імунітетів, передбачених Віденською конвенцією про спеціальні місії 1969

року [16]. Членами спеціальної місії є її глава, представники країни, що відряджає, та члени персоналу місії, до якого належать члени дипломатичного, адміністративно-технічного та обслуговуючого персоналу спеціальної місії. Держава, що приймає, має забезпечити необхідні умови для виконання спеціальною місією своїх функцій, зокрема і її безпеку. Встановлюється принцип недоторканності приміщень спеціальної місії, який полягає у забороні без наявності згоди глави місії або глави постійної дипломатичної місії держави, що відряджає, яке акредитоване в державі, що приймає, входити до них її представникам. Держава, котра приймає спеціальну місію, має забезпечити її безпеку, захист приміщень від протиправних несанкціонованих вторгнень, завдання шкоди, порушення спокійного режиму діяльності місії та не допустити образи її гідності.

Загальновизнаним у сфері міжнародних відносин є підхід відповідно до якого злочинні діяння, що загрожують безпеці дипломатів та інших осіб, які перебувають під міжнародним захистом, серйозно загрожують міжнародним відносинам та деструктивно впливають на процеси міждержавного співробітництва. Віденська конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які належать до персоналу дипломатичних місій 1973 року [17] стосується саме цих питань. Предметом її регулювання є відносини між державами, що спрямовані на попередження та покарання злочинів, вчинених щодо представників дипломатичного персоналу.

До таких злочинів, зокрема, належать вбивство, викрадення або інші злочинні дії, спрямовані проти особистості чи її свободи; насильницький напад на офіційне або житлове приміщення, транспортні засоби осіб дипломатів, або тих осіб, які перебувають під міжнародним захистом, якщо він загрожує їх особистості чи свободі; загроза будь-якого нападу; спроба будь-якого нападу; дії як співучасника будь-якого такого нападу.

Подальшого розвитку питання безпечної роботи дипломатичних структур набули при підписанні 14 березня 1975 року Віденської конвенції про представництво держав у їхніх відносинах з міжнародними організаціями універсального

характеру [18].

Норми Конвенції поширюються на відносини держав у їх спілкуванні з міжнародними організаціями універсального характеру, а також у разі виконання представницьких функцій під час конференції. Універсальний характер міжнародної організації безпосередньо пов'язується з цілями її діяльності як вищим органом міжнародного права, а також зумовлюється необхідністю втілення у собі повної солідарності інтересів усіх держав-учасниць. До таких організацій належать Організація Об'єднаних Націй та її спеціалізовані установи – Всесвітня організація охорони здоров'я, Всесвітня метеорологічна організація, Міжнародний союз електрозв'язку, Всесвітній поштовий союз, Міжнародне агентство з атомної енергії тощо.

З огляду на аналіз зазначених вище конвенцій можна зробити висновок, що привілеї та імунітети дипломатичних представництв, консульських установ, спеціальних місій та представництв держав на території іншої держави перебувають у тісному взаємозв'язку з їх безпековими потребами. Вони являють собою спеціальні права, що надаються країною перебування дипломатам акредитованої держави і сприяють виконанню покладених на них функцій та завдань. А сутність забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення визначається цілеспрямованою діяльністю уповноважених державою суб'єктів, яка направлена на виконання конвенційних обов'язків, пов'язаних із створенням належних умов функціонування таких об'єктів, та захисті їх від будь-якого негативного впливу [1, с. 43].

Таким чином, на підставі конвенційно визначених безпекових потреб об'єктів дипломатичного призначення, яким кореспондує відповідна професійна діяльність уповноважених державних суб'єктів у цій сфері, можливим є розгляд і формулювання функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення.

Одним із значень терміна «функція» є таке. «Функція – робота кого-, чого-небудь, обов'язок, коло діяльності когось, чогось. Призначення, роль чого-небудь» [25, с. 1552].

Зважаючи на наявність багатьох підходів до класифікації функцій державного управління, варто відзначити, що вона

залежить від обраних критеріїв такої класифікації. Вони можуть бути внутрішніми, спрямованими на забезпечення управління всередині керуючої системи, або зовнішніми, пов'язаними з керуючим впливом системи на об'єкти управління. Найбільш поширеною є класифікація функцій державного управління на загальні, спеціальні та допоміжні. Очевидним є факт, що перелік функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення буде відрізнятися залежно від суб'єкта їх реалізації. Для держави загалом він може бути викладений узагальнюючим порядком, без зайвої деталізації, і охоплювати всі сфери безпекової діяльності, пов'язаної із виконанням конвенційних обов'язків. Для уповноважених державних суб'єктів, які залучаються до такої діяльності він буде залежати від їх спеціалізації і обсягу обов'язків, покладених на них законодавством та іншими нормативно-правовими актами [1, с. 45].

Слушним є науковий висновок А. Помази-Пономаренко, яка під час розгляду основних функцій інституційної системи зміцнення соціальної безпеки регіонів відносить до них вчасне виявлення та прогнозування внутрішніх і зовнішніх загроз такому виду безпеки, життєво важливим інтересам суб'єктів, які мають відношення до цього виду безпеки; здійснення комплексу оперативних і стратегічних заходів із попередження і нейтралізації загроз; комплементарне створення й ефективне функціонування інституціональних сил і засобів забезпечення соціальної безпеки регіонів, підтримка їх на належному рівні матеріально-технічними, фінансовими та іншими ресурсами; внутрішнє та зовнішнє управління інституціональними силами і засобами; реалізацію заходів із відновлення первісного стану, у разі виникнення негативних впливів; міжнародне співробітництво у цьому напрямку [11, с. 205].

Окремі функції державного управління можна вважати типовими для всього процесу управління. Вони можуть застосовуватись на всіх рівнях керуючої системи та щодо всіх суб'єктів і об'єктів управління, у тому числі і сфери, яка розглядається. До їх складу належать прогностична, планувальна, організаційна, регулятивна, координаційна, облікова і контрольна функції.

Реалізація цих функцій державного управління у сфері забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення виражається в цілеспрямованій діяльності відповідних суб'єктів державного управління.

Прогнозування полягає у здійсненні наукового й практичного передбачення динаміки розвитку керуючої системи та результатів впливу цієї системи на відповідні об'єкти управління, яке здійснюється на основі систематичного і цілеспрямованого аналізу всіх структурних елементів системи, вірогідних загроз та ризиків, реального стану в певний проміжок часу. Прогнозування зазвичай є інструментом для прийняття певних управлінських рішень.

Планувальна функція державного управління виражається у процесі ведення довгострокового, середньострокового та короткострокового планування щодо визначення основної мети діяльності, напрямів розвитку в певний період функціонування системи, засобів, необхідних для досягнення поставленої мети.

Організаційна функція безпосередньо пов'язана зі створенням самої системи державного управління у певній сфері діяльності. Вона передбачає визначення організаційної структури керуючої системи та структури об'єктів керуючого впливу на основі встановлених принципів, методів та способів здійснення діяльності.

Суть регулятивної функції полягає у встановленні та збереженні зв'язків між елементами системи управління, а також механізмів попередження і усунення відхилень від визначених показників діяльності об'єктів керуючого впливу. Зазначена функція проявляється у встановленні суб'єктами державного управління відповідних правил та стандартів у певній сфері діяльності суспільства.

Координаційна функція має забезпечити упорядкування діяльності елементів системи державного управління та взаємодіючих систем у процесі спільної діяльності.

Облікова функція полягає у збиранні, аналізі, обробці та організації зберігання інформації (даних) про динаміку розвитку об'єкта, щодо якого здійснюються управлінські функції, результати управлінської діяльності, рух матеріальних засобів, необхідних для ефективного функціонування як об'єкта

управління, так і самої системи державного управління.

Контрольна функція державного управління проявляє себе у з'ясуванні, чи відповідають процеси функціонування об'єкта управління управлінським рішенням, прийнятим уповноваженими суб'єктами. Завдяки контролю встановлюється рівень результативності управлінської діяльності, виявляються недоліки керуючої системи та об'єкта управління, рівень виконання запланованих заходів тощо.

Формування функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення доцільно проводити з урахування міжнародного досвіду в цій сфері. Деякі його аспекти були розглянуті у публікації [26, с. 58–65].

Крім того, доречно зауважити, що держава має стимулювати наукову та інноваційну діяльність з метою забезпечення проведення наукових досліджень та підготовки науково обґрунтованих рекомендацій для прийняття ефективних управлінських рішень щодо забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення. Спеціальні державні суб'єкти мають гарантувати усунення ідентифікованих загроз безпеці об'єктів, локалізацію і врегулювання конфліктних ситуацій поблизу об'єктів дипломатичного призначення, ліквідацію негативних наслідків, або застосування компенсаційних механізмів.

Державне управління має створювати або удосконалювати ефективні організаційні структури державних органів, котрі залучаються до діяльності у сфері безпеки об'єктів дипломатичного призначення. Такі процеси безпосередньо поєднуються з комплексом заходів кадрового, фінансового, матеріально-технічного та інформаційного забезпечення діяльності таких структур.

Однією з функцій державного управління в цій сфері є підготовка всіх елементів організаційної складової механізму державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні.

Також додамо, що до функцій державного управління у зазначеній сфері належать: організаційне і правове забезпечення процесів проведення розслідувань правопорушень, вчинених щодо об'єктів дипломатичного

призначення; виявлення та притягнення до відповідальності винних осіб; проведення оцінки заподіяної шкоди та здійснення заходів компенсаційного характеру. Виконання завдань державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення іноземних держав в Україні має бути пов'язане насамперед зі створенням безпечних умов їх функціонування, що так само досягається забезпеченням належної реалізації встановлених конвенціями привілеїв та імунітетів дипломатів, незалежно від умов функціонування таких об'єктів (режиму повсякденної діяльності, або в умовах запровадження в державі чи окремих її регіонах правового режиму воєнного або надзвичайного стану, виникнення інших кризових ситуацій на об'єкті, або у безпосередній близькості від нього). Вони можуть виконуватись в умовах проведення евакуаційних заходів або під час охорони місць тимчасового компактного перебування дипломатичного персоналу та майна дипломатичної місії під час воєнних дій, надзвичайного стану, інших кризових ситуацій.

Висновки та напрями подальших досліджень. З огляду на викладене слід зазначити, що Україна є державою перебування значної кількості об'єктів дипломатичного призначення іноземних держав.

Держава має забезпечити розроблення та інтеграцію до стратегії розвитку складових сектору безпеки і оборони системи елементів антикризового планування і реалізації превентивних заходів, спрямованих на раннє виявлення потенційних загроз об'єктам дипломатичного призначення та своєчасну нейтралізацію реальних загроз. З огляду на це вбачається доцільним проведення спеціальними державними суб'єктами, які задіяні у сфері безпеки, моніторингу процесів, що відбуваються у політичній, соціально-економічній, екологічній, науково-технічній, інформаційній, воєнній сферах життєдіяльності держави та суспільства, релігійному середовищі різних конфесій, стосунках всередині етнічних груп тощо.

Основою державного управління у цій сфері є прогностична діяльність, ідентифікація та оцінка рівня небезпеки виявлених загроз, дестабілізуючих факторів,

конфліктних ситуацій, причин їх прояву, а також негативних наслідків для об'єктів дипломатичного призначення. Підлягають систематичному спостереженню стан і характер проявів терористичних загроз, особливо тих, що мають своє походження від діяльності міжнародних терористичних організацій.

Двостороннє і багатостороннє співробітництво в галузі забезпечення безпеки об'єктів дипломатичного призначення, зокрема у формі спільних планових і оперативних заходів діяльності міжнародних організацій та спільних договорів, сприятиме розвитку цієї сфери. Вести діяльність, котра є предметом нашого розгляду, не можна без проведення оцінки результатів, визначення витрат та встановлення критеріїв її ефективності.

До функцій державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення, окрім зазначених в основному тексті, варто включити нормотворчу діяльність, спрямовану на створення правових умов для функціонування організаційно-правового механізму державного управління у цій сфері.

Напрямами подальших досліджень доцільно визначити формування практичних рекомендацій суб'єктам державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні на основі всебічного наукового вивчення підходів до організації та здійснення управлінської діяльності у зазначеній сфері.

Список використаних джерел

1. Волков І. М. Організаційно-правовий механізм державного управління забезпеченням безпеки об'єктів дипломатичного призначення в Україні : дис... канд. наук держ. упр. : 25.00.05 / Національний університет цивільного захисту України. Харків, 2010. 216 с.
2. Санніков С. Г., Воробйов В. І. Забезпечення безпеки дипломатичних представництв і консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних організацій в Україні : роль та місце службово-бойової діяльності Національної гвардії України. *Честь і закон*. 2018. № 1(64). С. 53–57.
3. Адміністративно-правове регулювання охорони Національною гвардією України дипломатичних представництв іноземних держав : монографія / О. С. Конопляник, С. К. Гречанюк, В. О. Галай. Київ : Київський

- правозахисний альянс, 2016. 182 с.
4. Довгань В. І., Харченко С. О. Інформаційна безпека діяльності органів дипломатичної служби України. *Eurasian Academic Research Journal*. 2019. № 7(37). С. 92–100.
 5. Denza E. *Diplomatic Law. A Commentary to the Vienna Convention on Diplomatic Relations*. 2-nd edition. Oxford : Clarendon Press, 1998. 444 p.
 6. Denza E. *Diplomatic Law. A Commentary to the Vienna Convention on Diplomatic Relations*. 3-d edition. Oxford : Clarendon Press, 2008. 556 p.
 7. Дёмин Ю. Г. Статус дипломатических представительств и их персонала : учеб. пособие. 2-е изд., доп. М.: Междунар. отношения, 2010. 224 с.
 8. Репецький В. М. Дипломатичне і консульське право : підруч. 2-ге вид., перероб. і доп. Київ : Знання, 2006. 372 с.
 9. Теоретико-методологічні засади державного управління : формування понятійного апарату : метод. рек. / В. В. Корженко, В. В. Говоруха, О. Ю. Амосов та ін. ; за заг. ред. В. В. Корженка. Київ : НАДУ, 2009. 56 с.
 10. Копанчук О. Є. Механізми захисту національних інтересів України у сфері міжнародних відносин : дис... канд. наук держ. упр. : 25.00.05 / Національний університет цивільного захисту України. Харків, 2020. 217 с.
 11. Помаза-Пономаренко А. Л. Інституціональна система державного управління соціальною безпекою регіонів України : дис... д-ра наук держ. упр. : 25.00.05 / Національний університет цивільного захисту України. Харків, 2020. 443 с.
 12. Бондаренко О. Г. Державне управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації : дис... д-ра наук держ. упр. : 25.00.05 / Національний університет цивільного захисту України. Харків, 2019. 470 с.
 13. Сутюшев Т. А., Волков І. М. Спосіб переходу від охорони місць компактного перебування дипломатичного персоналу до евакуації у разі реалізації загроз його безпеці. *Збірник наукових праць Харківського Національного університету Повітряних Сил*. 2019. № 2(60). С. 159–164.
 14. Про дипломатичні зносини : Віденська конвенція від 18.04.1961 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_048#Text (дата звернення : 12.07.2021).
 15. Про консульські зносини : Віденська конвенція від 24.04.1963 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_047#Text (дата звернення : 12.07.2021).
 16. Про спеціальні місії : Віденська конвенція від 08.12.1969 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_092#Text. (дата звернення : 12.07.2021).
 17. Про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які належать до персоналу дипломатичних місій : Віденська конвенція від 14.12.1973 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_389#Text (дата звернення : 12.07.2021).
 18. Про представництво держав у їхніх відносинах з міжнародними організаціями універсального характеру : Віденська конвенція від 14.03.1975 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_254#Text. (дата звернення : 12.07.2021).
 19. Про оголошення незалежності України : постанова Верховної Ради Української РСР від 24.08.1991 р. № 1427-XII. URL :

- <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12#Text>. (дата звернення : 21.06.2021).
20. Про державний суверенітет України : декларація Верховної Ради Української РСР від 16.07.1990 р. № 55-XII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text> (дата звернення : 21.06.2021).
 21. Про Основні напрями зовнішньої політики України : постанова Верховної Ради України від 02.07.1993 р. № 3360-XII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3360-12#Text> (дата звернення : 21.06.2021).
 22. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України від 01.07.2010 р. № 2411-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17#Text> (дата звернення : 10.06.2021).
 23. Volkov, I. M., Bielai, S. V. Functional model of mechanisms of public administration of the security system of diplomatic purpose objects. *Honor and Law*. 2020. № 4(75). P. 39–48.
 24. Волков І. М. Охорона дипломатичних представництв підрозділами Національної гвардії України : напрями вдосконалення організаційно-правового механізму державного регулювання. *Честь і закон*. 2020. № 2(73). С. 92–98.
 25. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ ; Ірпінь: Перун, 2005. 1728 с.
 26. Volkov, I. M. International experience in ensuring the security of diplomatic structures : an analysis of the organizational and legal mechanism. *Honor and Law*. 2020. № 3(74). P. 58–65.

References

1. Volkov, I. M. (2021). Orhanizatsiino-pravovyi mekhanizm derzhavnoho upravlinnia zabezpechenniam bezpeky ob'ektiv dyplomatychnoho pryznachennia v Ukraini [Organizational and legal mechanism of state governance for security of diplomatic objects in Ukraine]. *Candidate's thesis*. Kharkiv: National University of Civil Defense of Ukraine [in Ukrainian].
2. Sannikov, S. H., Vorobiov, V. I. (2018). Zabezpechennia bezpeky dyplomatychnykh predstavnytstv i konsul'skykh ustanov inozemnykh derzhav, predstavnytstv mizhnarodnykh orhanizatsii v Ukraini : rol ta mistse sluzhbovo-boiovoi diialnosti Natsionalnoi hvardii Ukrainy [Ensuring the security of diplomatic missions and consular posts of foreign states, missions of international organizations in Ukraine: the role and place of service and combat activities of the National Guard of Ukraine]. *Chest i Zakon - Honor and Law*, 1(64), 53-57 [in Ukrainian].
3. Konoplianyk, O. S., Hrechaniuk, S. K., Halai, V.O. (2016). Administratyvno-pravove rehuliuвання okhorony Natsionalnoiu hvardiieiu Ukrainy dyplomatychnykh predstavnytstv inozemnykh derzhav [Administrative and legal regulation of the protection of diplomatic missions of foreign states by the National Guard of Ukraine]. Kyiv: HO «Kyivskiy pravozakhysnyi alians» [in Ukrainian].
4. Dovhan, V.I., Kharchenko, S. O. (2019). Informatsiina bezpeka diialnosti orhaniv dyplomatychnoi sluzhby Ukrainy [Information security of the diplomatic service of Ukraine]. *Eurasian Academic Research Journal*, 7(37), 92-100 [in Armenian].
5. Denza, E. (1998). *Diplomatic Law. A Commentary to the Vienna Convention*

- on Diplomatic Relations. (2nd ed., rev.). Oxford: Clarendon Press [in English].
6. Denza, E. (2008). Diplomatic Law. A Commentary to the Vienna Convention on Diplomatic Relations (3d ed., rev.). Oxford: Clarendon Press [in English].
 7. Dëmyн, Yu.H. (2010). *Status dyplomatycheskykh predstavitelstv y ykh personala [Status of diplomatic missions and their staff]* (2nd ed., rev.). Moscow: Mezhdunarodnie otnosheniya [In Russian].
 8. Repetskyi, V. M. (2006). *Dyplomatychnе i konsulske pravo [Diplomatic and consular law]* (2nd ed., rev.). Kyiv: Znannia [in Ukrainian].
 9. Korzhenko, V. V., Hovorukha, V. V., Amosov O. Yu. (2009). *Teoretyko-metodolohichni zasady derzhavnoho upravlinnia: formuvannia poniatiinoho aparatu [Theoretical and methodological principles of public administration: the formation of the conceptual apparatus]*. Kyiv: NADU [in Ukrainian].
 10. Kopanchuk, O. Ye. (2020). *Mekhanizmy zakhystu natsionalnykh interesiv Ukrainy u sferi mizhnarodnykh vidnosyn [Mechanisms for protection of national interests of Ukraine in the field of international relations]*. *Candidate's thesis*. Kharkiv: National University of Civil Defense of Ukraine [in Ukrainian].
 11. Pomaza-Ponomarenko, A. L. (2020). *Instytutsionalna systema derzhavnoho upravlinnia sotsialnoiu bezpekoiu rehioniv Ukrainy [Institutional system of state management of social security of the regions of Ukraine]*. *Doctor's thesis*. Kharkiv: National University of Civil Defense of Ukraine [in Ukrainian].
 12. Bondarenko, O. H. (2019). *Derzhavne upravlinnia lohistychnym zabezpechenniam spilnykh dii syl bezpeky pry reahuvanni na kryzovi sytuatsii [State management of logistical support of joint actions of security forces in responding to crisis situations]*. *Doctor's thesis*. Kharkiv: National University of Civil Defense of Ukraine [in Ukrainian].
 13. Sutiushhev, T. A., Volkov, I. M. *Sposib perekhodu vid okhorony mist kompaktnoho perebuvannia dyplomatychnoho personalu do evakuatsii u razi realizatsii zahroz yoho bezpetsi [Way of transition from the protection of the placement of the compact period of diplomatic personnel to the equation, in the event of implementation of threats of their safety]*. *Zbirnyk naukovykh prats Kharkivskoho Natsionalnoho universytetu Povitrianykh Syl – Scientific works of Kharkiv National Air Force University*, 2 (60), 159–164 [in Ukrainian].
 14. *Pro dyplomatychni znosyny : Videnska konventsiiia vid 18.04.1961 r. [On diplomatic relations: Vienna Convention of 18 April 1961]*. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_048#Text [in Ukrainian].
 15. *Pro konsulski znosyny : Videnska konventsiiia vid 24.04.1963 r. [On consular relations: Vienna Convention of 24 April 1963]*. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_047#Text [in Ukrainian].
 16. *Pro spetsialni misii : Videnska konventsiiia vid 08.12.1969 r. [On special missions: Vienna Convention of 08 December 1969]*. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_389#Text [in Ukrainian].
 17. *Pro zapobihannia ta pokarannia zlochyniv proty osib, yaki nalezhat do personalu dyplomatychnykh misii : Videnska konventsiiia vid 14.12.1973 r. [On the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents: Vienna Convention of 14 December 1973]*. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_389#Text [in Ukrainian].
 18. *Pro predstavnytstvo derzhav u yikhnikh vidnosynakh z mizhnarodnymy orhanizatsiiamy universalnoho kharakteru : Videnska konventsiiia vid*

- 14.03.1975 r. [On the Representation of States in Their Relations with International Organizations of a Universal Character: The Vienna Convention of 14 March 1975] *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_254#Text [in Ukrainian].
19. Pro oholoshennia nezalezhnosti Ukrainy : Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainiskoi RSR vid 24.08.1991 r. № 1427- XII. [On the Declaration of Independence of Ukraine: Resolution of the Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR of 24 August 1991 № 1427-XII] *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12#Text> [in Ukrainian].
20. Pro derzhavnyi suverenitet Ukrainy : Deklaratsiia Verkhovnoi Rady Ukrainiskoi RSR vid 16.07.1990 r. № 55- XII. [On the State Sovereignty of Ukraine: Declaration of the Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR of 16 July 1990 № 55-XII] *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text> [in Ukrainian].
21. Pro Osnovni napriamy zovnishnoi polityky Ukrainy : Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 02.07.1993 r. №3360- XII. [On the Main Directions of the Foreign Policy of Ukraine: Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine of July 2, 1993 №3360-XII] *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3360-12#Text> [in Ukrainian].
22. Pro zasady vnutrishnoi i zovnishnoi polityky : Zakon Ukrainy vid 01.07.2010 r. № 2411-VI. [On the principles of domestic and foreign policy: Law of Ukraine of 01.07.2010 № 2411-VI] *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17#Text> [in Ukrainian].
23. Volkov, I. M., Bielai, S. V. (2020). Funktsionalna model mekhanizmiv derzhavnoho upravlinnia systemoiu zabezpechennia bezpeky ob'ektiv dyplomatychnoho pryznachennia [Functional model of mechanisms of public administration of the security system of diplomatic purpose objects]. *Chest i Zakon - Honor and Law*, 4(75), 39-48 [in Ukrainian].
24. Volkov, I. M. (2020). Okhorona dyplomatychnykh predstavnytstv pidrozdilamy Natsionalnoi hvardii Ukrainy: napriamy vdoskonalennia orhanizatsiino-pravovoho mekhanizmu derzhavnoho rehuliuвання [Protection of diplomatic missions by units of the National Guard of Ukraine: directions of improvement of organizational and legal mechanisms of government regulation]. *Chest i Zakon - Honor and Law*, 2(73), 92-98 [in Ukrainian].
25. Busel, V. T. (Eds.). (2005). Velykyi tlumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy (z dod. i dopov.) [Large explanatory dictionary of the modern Ukrainian language (with additions)]. Kyiv; ІрпінЬ: VTF «Perun» [in Ukrainian].
26. Volkov, I.M. (2020). Mizhnarodnyi dosvid u sferi zkhabezpechennia bezpeky dyplomatychnykh struktur: analiz orhanizatsiino-pravovoho mekhanizmu [International experience in ensuring the security of diplomatic structures: an analysis of the organizational and legal mechanism]. *Chest i Zakon - Honor and Law*, 3(74), 58-65 [in Ukrainian].

FUNCTIONS AND TASKS OF PUBLIC ADMINISTRATION FOR ENSURING THE SECURITY OF DIPLOMATIC OBJECTS IN UKRAINE

Bielai Serhii, Volkov Ihor, Yevtushenko Ihor

Abstract. The current existence of our state is connected with external armed aggression, violation of its territorial integrity and inviolability and other challenges to national security in many areas. There is a urgent need to seek political and diplomatic support for Ukraine from powerful democracies and international security institutions. Formation of a positive image of Ukraine in the world, establishment of mutually beneficial bilateral and multilateral relations, obtaining political and economic support of partners are possible only under the condition of creation and effective functioning of diplomatic mechanisms. Diplomatic missions, consular posts and special missions operating in Ukraine play an important role in this process. Creating proper conditions for the activities of such diplomatic missions, ensuring their security and establishing effective communication is the responsibility of the authorized subjects of public administration of our country. Scientific research in the field of public safety management of such facilities does not lose its relevance and is aimed at developing scientifically sound practical recommendations in this area. The article considers the functioning of the organizational and legal mechanism of public administration of security of diplomatic facilities in Ukraine. The study is based on the historical experience of the development of certain aspects and priorities of Ukraine's foreign policy. The relationship with the peculiarities of public administration in the field of security of diplomatic missions, persons and facilities that enjoy international protection in the host country. Some norms of the basic international conventions accepted in the field of diplomatic, consular activity, functioning of special missions and representations of the states in their relations with the international organizations of universal character are analyzed. Typical functions of public administration are investigated. The functions of state management to ensure the security of diplomatic facilities in Ukraine, which are designed to provide forecasting, planning, organization, regulation, coordination, accounting and control in this area of relations. On the basis of the defined functions of public administration the list of tasks which should provide their practical realization is offered.

Key words: convention, public administration, organizational and legal mechanism, function, tasks, security, protection, diplomatic mission, consular post, special mission.